

gredó bliže in jo kličejo. Nič! Nobenega glasú. Obide jih groza. Pogledajo ji v obraz. Očí ima zaprte, ustna pa so porošena s krvjó.

Plašno se razpršé. Pridejo ljudje in jo najdejo mrtvo.

Grobarja sta klela, ko sta ji kopala grob in z rôvnicama sekala zmrzlo zemljo.

»Da se je vrag babji prav sedaj izmislil!« reče prvi drugemu.

»Bog vé, kdo bode plačal zánjo?« odgovorí ta.

Zaslužila sta pač. Kôpati v hudem mrazu grob v zmrzlo zemljó, to res ni zabava.

Pokopali so jo vbogajme, kakor zovejo takšen pokop.

Takó je umrla kompoljska Čačka.

Knjiga zgodovine.

Knjigo pišem zgodovine,
Ki domovje naj slavi;
Knjigo zgodovine naše
V dele sem razdelil trí.

Prvi del: Od zgodnjih časov
Mučenik je bil Slovén,
Vènder je navalom tujim
Vedno stal junak jeklén.

Drugi del o dôbi pravi,
Ko domovje mrak je kríl,
Ko za slôbodo, pravico
Déd naš bôj premnogi bíl.

Dalje mnogo praznih listov . . .
Kaj napišem naj na vas?
Pisal bom o části, slávi,
Ko napoči blažji čas . . .

Rástislav.

Potem — umrém.

Če toga ti srcé razjeda,
Prikrivaj jo ljudém!
To moška, smela je beseda,
Da trda tudi, vém,
Kdor more, togo le zakléni
Na veke v srca hram!
Kakó pa to je težko ménéi,
Nihče ne vé — jaz sam.
Naj vzdíhe še zaprém,
Potem — umrém . . .

Bistràn.

